

אורלי מניב איננה

אורלי

כל כך קשה להספיד אותך. רצינו לשמוח איתך בלידת הבן, לברך מזל טוב, והנה אנחנו כאן, נפרדים ממך. נולדת, אורלי ב- 6.10.1962 בכרמיה. בת לאילה ומרדכי, אחות לשולה, ואחר כך נולדו גילה וצחי. ילדותך עברה בכרמיה. היום כאן כולנו, האוהבים אותך, מלווים אותך בפעם האחרונה.

אלינו הגעת בעקבות הקשר עם גלעד, בזמן היותך סטודנטית להסטוריה ומקרא. אני זוכרת שגלעד סיפר לי, שיש לו חברה שקוראים לה אורלי, וכשהגעת, כבר בפעם הראשונה, ראינו כמה האהבה חזקה ואמיתית ביניכם. כל כך שמחתי בשביל גלעד, ידעתי שזו שתזכה בגלעד יהיה לה בעל נאמן ואוהב מאין כמותו, אבל שמחתי בשביל גלעד, שרוב שנות ילדותו עברו עליו בצל השכול, הנה הוא יכול לצאת לחיי אהבה ואושר. מועד החתונה התקרב, וחודש לפני החתונה הסתבר, שהגידול ברגל ממאיר. אנחנו קבלנו את זה נורא קשה, לא יכולנו לשאת את המחשבה שהנה שוב גלעד צריך להתמודד עם מחלה ועצב. אבל את התגלית כחזקה ביותר. כאשה אופטימית, הקרנת לסביבה מסר, שזה באמת לא נורא, ואפשר להתגבר ולנצח אפילו גידולים ממאירים. ואכן ניצחת. ביום החתונה היית לבושה בלבן, זוהרת ויפה עמדת תחת החופה.

הטיפולים מנעו ממך להרחיב את המשפחה מיד אחרי החתונה. שוב בידיעה שהכל יסתדר ויהיה טוב, ניצלת את הזמן לחיי אושר והכרות עמוקים עם גלעד. טיילתם בעולם, ויצאת ללמוד הנהלת חשבונות, מקצוע שנהנת מאד לעבוד בו ויצרת קשרים טובים עם חברותיך לעבודה.

ברגע שהרופאים אשרו זאת נולדו הבנות, ראשונה גל, ופחות משנתיים אחריה נולדה דקל. לא הפסקתי להתפעל מהחינוך הנהדר שנתת לבנות. הקניתם להם הרגלי חיים ומשמעת יחד עם המון אהבה. שמרת על התא המשפחתי הקטן, שהלך והתרחב, ולא אפשרת לאף אחד להפריע לך באושר עם גלעד והבנות.

אבל המחלה הארורה הצליחה לחדור. בחודש השביעי להריוןך, הסתבר שיש כבר גרורה בכבד ומקור המחלה לא ידוע. האופטימיות שבך, הבטחון שהכל יסתדר נתנו לנו חוזק. אמרת לנו - "אז תיהיה תקופה קשה ונעבור אותה". יחד עם האופטימיות ידעת בדיוק מה את רוצה, ואיך צריך לנהל את העניינים. לא ויתרת לעצמך ולא ויתרת לנו.

אני זוכרת, שכשראינו מטפלות, ידעת בדיוק מה את רוצה שהמטפלת תעשה ואיך היא תעבוד. כשאמרתי שאפשר אולי לחכות ולראות מה יהיה אחרי הלידה, כעסת ואמרת - "לא! הכל צריך להיות מסודר לפני כן". אמרת, שאת לא יודעת איך תרגישי אחרי הלידה ומה יהיה. חבל שכל כך צדקת.

דקל בת שנתיים מחר. הכנת לה מסיבת יום הולדת כבר לפני חודשיים, כי אמרת - "מי יודע מה יהיה"? יחד עם זאת וזו אולי הנחמה היחידה שלנו, עד הרגע האחרון, לא חשבת שזה הרגע האחרון. קיויתי, אולי יקרה נס, אולי נתעורר מהחלום הרע הזה, והכל ישוב להיות כפי שהיה. אבל הנס לא קרה.

אתמול המחלה נצחה. גל ודקל כל כך שמחו כשאבא חזר הביתה. גלעד שאל את גל אם היא יודעת איפה את. "כן; ענתה גל "בבית תמר"..
מה אומרים לילדה כל כך קטנה ונבונה?

גלעד הסביר לה, שהיית נורא חולה ויותר לא תבואי, "אמא מתה" גלעד אמר. "אוף, למה, אני לא רוצה" ענתה גל.

"אל תדבר על דברים עצובים" גל אמרה. וכעסה על גלעד שטעה בקלטת שהוא שם לה בוידיאו. דקל כמו תמיד חבקה אותי בהמון אהבה. כל האהבה שבעצם היתה מיועדת בשבילך. עמדתי ליד החלון, מול הנוף האין סופי, וחשבתי, שזה נורא, שאבא צריך לספר לשלשת ילדיו שאמא לא תבוא יותר.

גל אמרה שאת בשמיים.

נוחי בשלום. אורלי יקרה, ואם את באמת בשמיים,
ואני מאמינה שכן, שמרי על משפחתך הנהדרת, שכל כך דאגת לטפח.
שמרי עליהם שלא ידעו עוד צער.

יהי זכרך ברוך.

נגה זיוון

29/05/00

כ"ד/אייר/תש"ס

גלעד

כאן בבית הקברות, ביום הקשה והנורא הזה, בהלויתה וקבורתה של אישתך, אהובתך, אם ילדיך, אורלי, אומר - שנים אנחנו ביחד יום יום, ראיתי וחשתי את אהבתך הגדולה לאורלי, את השיתוף והחברות ביניכם, את היחד בגידול הבנות, את אושרך וגאווותך במשפחתך.

תמיד סיפרת על היחד. אמרת - המשפחה זה עיקר העיקרים. בעיקר העיקרים נפגעת עם מותה ופרדתך מאורלי, והכל כל כך מהר, קטלני, בלתי נתפס ונקלט.

גלעד - עברו עליך שלושה חודשים של מציאות קשה ואכזרית. גילוי מחלתה של אורלי, הלם, כאב, מצוקה, אי ודאות, מאבק, תקווה ותפילה. לידתו של גבע, המבשר חיים, שמחה, עתיד, ולאחר מכן מוות, חידלון, מותה של אורלי, וגבע תינוק יפה תואר, לא פוגש את אמו.

אמרת לי - זקנתי בימים אלה, ולעיתים רגלי לא נושאות אותי. ימים, ימים וגם לילות הייתי איתך, ראיתי את כוחותיך להלחם, בעקשנות, במסירות כל כך רבה, על היחד המשפחתי. כל יום זימן לכם סיטואציה שונה, ובמסירות ועקשנות אין קץ, ובכל כך הרבה אהבה, המשכתם לטפל בילדים.

לילות לא עצמת עין, על גורלכם, בכית, התייסרת, שאלת, זעקת והמשכת. זו נתינה גדולה וגבורה אנושית.

אין בפי ניחומים, זה אסון נורא. אני מתפלל יקירי, שתאסוף כוחות, כוחות לעצמך, כוחות בשביל גל, דקל וגבע.

מחבק, מחבק
ואוהב אותך

רמי אלוני

אורלי שלי

אורלי שלי היא אישה צנומה עם כובע לראשה וסל עמוס בידה.
כשבאת אלינו למעין הכרנו כשכנות, המשכנו בלימודים חופפים והקשר
נמשך כשעברנו יחד לשכונה החדשה.
מהמעט שזכיתי, למדתי להכירך כאם מסורה לילדיה וכרעיה מסורה
לגלעד. בריכה בקיץ על הדשא, טיול של שבת בבוקר עם המשפחה,
ארוחות משפחתיות ושכנות טובה. פשוט שכנות טובה.
ניסיתי להתקרב בזמנים טובים כמו בקשים, ואת נתת לי. היו לנו
שיחות קטנות על החיים בכלל ועל הקיבוץ בפרט.
היתה לנו חברות מסוג אחר, לא זה המוכר השיטחי אלא קשר שקט
ועמוק. ידענו שאנחנו שם אחת לשניה כשצריך. ניסיתי ולא תמיד ידעתי
עד כמה סבלת. השתדלתי לא להעיק, אבל כשרצית פנית ותמיד הייתי
בשבילך.
אני רוצה שוב את החיוך הקטן שלך. את השקט הזה שמדי פעם נקטע
בהתרגשות כזו או אחרת. אני כל-כך רוצה אבל יודעת שאין לי יותר.
אני מבטיחה לא לשכוח אף פעם וכשאחיך אחשוב עלייך בשקט ואדאג
שאת שם תוכלי לנוח לך בשקט כאילו חיוכך יוצא גם משפתי.

היי שלום חברה

שבולת קרמר